06/06/2019

Η ομιλία του Καμύ στα Νόμπελ και οι Πανελλαδικές

/ Παιδεία και Πολιτισμός

Άρχισαν οι Πανελλαδικές Εξετάσεις, σήμερα, Πέμπτη, με τους υποψηφίους των επαγγελματικών λυκείων (ΕΠΑΛ) να δίνουν το μάθημα των Νέων Ελληνικών.

Ο ρόλος της Τέχνης και του καλλιτέχνη στην κοινωνία, ήταν το θέμα με το οποίο έπρεπε να καταπιαστούν οι υποψήφιοι.

Στο πρώτο κομμάτι της εξέτασης, το μη λογοτεχνικό κείμενο, οι υποψήφιοι κλήθηκαν να απαντήσουν ερωτήσεις που αφορούσαν την τοποθέτηση του Αλμπέρ Καμύ στην Ακαδημία της Σουηδίας το 1957, όταν κέρδισε το Νόμπελ Λογοτεχνίας.

Ο Α. Καμύ το 1957 κερδίζει το βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας. Στην ομιλία του στην Ακαδημία της Σουηδίας αναφέρεται στην Τέχνη και στον κοινωνικό ρόλο του καλλιτέχνη.

[…] Προσωπικά, μου είναι αδύνατον να ζήσω χωρίς την τέχνη μου. Αλλά ουδέποτε την έβαλα πάνω απ' όλα. Αντιθέτως, μου είναι απαραίτητη γιατί συνυπάρχει με τον καθένα και μου επιτρέπει να ζω, έτσι όπως είμαι, στο ίδιο επίπεδο με όλους. Η τέχνη δεν είναι για μένα μια απόλαυση μοναχική. Είναι ένα μέσο για να αγγίζω τον μεγαλύτερο δυνατό αριθμό ανθρώπων, προσφέροντάς τους μια προνομιακή εικόνα για τους κοινούς πόνους και τις χαρές.

Εξαναγκάζει, λοιπόν, τον καλλιτέχνη να μην απομονωθεί και του επιβάλλει την πιο ταπεινή και οικουμενική αλήθεια. Και αυτός που συχνά επιλέγει τη μοίρα του καλλιτέχνη επειδή αισθάνεται διαφορετικός, πολύ γρήγορα αντιλαμβάνεται ότι δεν θα τονώσει την τέχνη και τη διαφορετικότητά του παρά μόνον αποδεχόμενος την ομοιότητά του με όλο τον κόσμο.

Ο καλλιτέχνης διαπλάθεται μέσα σ' ένα αδιάκοπο πηγαινέλα από το εγώ του στους άλλους, στο μεταίχμιο1 μεταξύ της αναγκαίας γι' αυτόν ομορφιάς και της κοινότητας από την οποία αδυνατεί να αποσπαστεί. Γι' αυτό τον λόγο οι αληθινοί καλλιτέχνες δεν περιφρονούν τίποτε και υποχρεώνουν εαυτούς να κατανοούν αντί να κρίνουν. Κι αν πρέπει να πάρουν το μέρος κάποιου σε αυτόν τον κόσμο, δεν μπορούν παρά να ταχθούν υπέρ μιας κοινωνίας όπου, σύμφωνα με την ιστορική ρήση του Νίτσε2, δεν θα κυριαρχεί πλέον ο κριτής αλλά ο δημιουργός, είτε είναι εργάτης είτε διανοούμενος.

[…] Ο καλλιτέχνης μπορεί να ξαναβρεί το αίσθημα μιας ζωντανής κοινωνίας που θα τον δικαιώσει με μόνη προϋπόθεση να αποδεχτεί, όσο του είναι δυνατόν, τη διπλή υποχρέωση που προσδίδει αξία στο έργο του: να ταχθεί στην υπηρεσία της αλήθειας και της ελευθερίας. Εφόσον, προορισμός του είναι να συνενώσει τον μεγαλύτερο δυνατόν αριθμό ανθρώπων, αδυνατεί να συμβιβαστεί με το ψεύδος και τη δουλεία που, όπου βασιλεύουν, πολλαπλασιάζουν τη μοναξιά. Όποιες κι αν είναι οι προσωπικές μας αναπηρίες, το μεγαλείο της δουλειάς μας θα ριζώσει μόνο αν αναλάβουμε μια δέσμευση διττή3, που δύσκολα τηρείται: την άρνηση του ψεύδους για ό,τι γνωρίζουμε και την αντίσταση στην καταπίεση